

Redactare: Martin Zick
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Ionuț Broșțianu

EPP

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IGNAT, RALUCA

În noua noastră viață / Raluca Ignat. - Pitești :

Paralela 45, 2017

ISBN 978-973-47-2671-4

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2017

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

RALUCA IGNAT

ÎN NOUA NOASTRĂ VIAȚĂ

Editura Paralela 45

Unu

Ce-o să fac azi nu e deloc legal. Poate nici moral.

Îmbrac rochia grenă, mulată pe corp și foarte sexy. Sutienu cu burete generos îmi scoate în evidență sânii, făcându-i să pară ridicați și fermi. Mă fardez mai mult decât de obicei, ascunzând semnele încă unei nopți nedormite sub un strat consistent de fond de ten. Nu prea obișnuiesc să îl folosesc, dar e o zi specială. Încalț pantofii crem cu toc de șapte centimetri, îmi potrivesc geanta pe umăr și mă pregătesc să ies.

— Mami, pleci?

Matei mă privește trist. Îl îmbrățișez. E atât de mic și ciufulit! Are părul negru, creț, ochii albaștri, buzele rozalii. Seamănă cu un ursuleț de pluș.

— Mami se întoarce întotdeauna la tine. Te iubesc mult, să știi asta mereu! Tu ești minunea mea!

— Îmi aduci ceva?

— Sigur, dragoste. Ce-ai vrea să-ți aducă mami?

— O mașinușă.

— Bine, promit că diseară îți aduc o mașinuță. Hai, dă-mi un pupic!

Despărțirea este grea în fiecare dimineată. Mi-e milă de el. Știu că o să-i fie dor de mine toată ziua. Dar trebuie să fiu și în cealaltă parte a vieții mele. Iar astăzi am o misiune grea. Am acumulat prea multă tensiune și simt că o să explodez dacă nu fac pasul ăsta. Trebuie să mă apropiu cumva de el, iar metoda seducției nu dă greș niciodată. Nu sunt eu prima care o folosește.

Deschid portiera mașinii. Mă urc la volan. Pornesc radioul cu aceeași mișcare grăbită ca în fiecare zi. Același miros de benzină.

— Știu că trebuie să te duc la service. Mai rezistă și azi, te rog!

Parchez în apropierea gurii de metrou. Mi-e mai ușor așa. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să pierd vremea în trafic. Mă grăbesc să prind trenul care intră în stație. Ca prin minune, nu mă ciocnesc de nimeni. Semn bun. Peronul e aglomerat. Numai fețe posomorâte, îți vine să faci o statistică cu numărul de necazuri pe cap de locuitor.

Reușesc să urc în vagonul supraaglomerat și jur că, dacă aș ști vreo mantră, aș rosti-o în gând! Mă resemnez cu o simplă rugăciune de mulțumire, chiar dacă ce urmează să fac nu e tocmai creștinesc...

Mă încurajez întruna: Acum ori niciodată! Verific de pe mobil dacă Rafael a postat articolul de dimineată. Zâmbesc încântată. Întotdeauna mă pot baza pe el!

La Unirii, în loc să ies, mă îndrept spre coridorul care face legătura cu cealaltă magistrală. Sper să nu mă întâlnesc cu vreun coleg! Nu avem niciun reportaj astăzi. Iar rochia elegantă pe care o port m-ar da de gol.

Reușesc să mă strecur printre oameni. Acum e acum! Încep să-mi potolesc gândurile, dar nu vor să mă asculte. Mă întreb: Ești sigură că vrei să faci asta? În loc de răspuns, doar imagini cu Rafael, zâmbetul lui, buzele apetisante, pieptul, brațele. O, da, s-ar zice să sunt cât se poate de sigură! Sau naiba știe. Oricum, îl vreau pe Rafael! Sigur, nu e singurul meu scop, dar dorința mă domină. Rațiunea nu mai are niciun cuvânt de spus. În ce căcat m-am băgat?

Cobor la stația în care, teoretic, la ora asta ar trebui să apară și el. Sper să nu-l aștept zadarnic la gura de metrou. Dacă a plecat mai devreme? Nu, nu e genul matinal! Sigur abia se încălță, cu ochii umflați după somn. După ce își bea cafeaua, fața i se luminează și afișează zâmbetul ăla fermecător. Deja mă umezesc numai gândindu-mă cum i-aș cuprinde buzele într-un sărut pasional. Nu vreau să recunosc că mă excită, așa că dau vina pe căldură.

Mă instalez în fața gurii de metrou, prefăcându-mă ocupată. Flutur o carte încet, ca să-mi ascund nerăbdarea. Trece aproape o jumătate de oră și nici urmă de el. Sper că n-am ratat momentul! Probabil a ajuns la birou și urmează să mă sune. Mi-l imaginez cum mă întreabă, supărat, pe unde umblu. Uff! Mă îmbufnez și, tocmai când mă gândesc să plec, îl văd venind spre mine. Mi se pare că visez și mai că-mi vine să-mi trag o palmă ca să mă trezesc la

realitate. Rafael! Cum bănuiam, nu s-a trezit de mult. Mă gândesc cum ar fi să-l trezesc cu un sărut, să îl mângâi...

Sau invers.

— Laura, ce cauți aici? Nu trebuia să fii în redacție la ora asta?

— Îhî, așa ar fi trebuit... Numai că, o prietenă m-a rugat să-i dau asta!

Îi arăt cartea din mână mea. Rafael se uită la carte, apoi la mine. Mustăcește.

— O aștept de o jumătate de oră. Nu cred că mai vine. Și e atât de cald!

— O, da! Nu ne oprim să bem un frappe? Dacă tot am întârziat...

— Mmm, ba da, mi-ar plăcea. Am văzut că te-ai ocupat tu de articolul de dimineață.

— Da... Alarmă, publicat, adormit la loc.

Gura lui e mai apetisantă ca niciodată. Îmi imaginez cum îi ling frișca de pe buze. În timp ce-și pregătește abonamentul ca să intrăm la metrou îi admir posteriorul. Blugii îi vin atât de bine pe fund! Aș vrea să-l ating... O, trebuie să termin cu gândurile astea! Încep să gândesc ca o femeie ușoară. Poate că, într-un fel, chiar asta și sunt. Dar în momentul ăsta nu-mi pasă! Rafael e lângă mine și n-am de gând să ratez din nou ocazia.

— Nu-mi place să merg cu mașina în centru, pentru că nu găsesc loc de parcare. Prefer metroul! Îmi spune în timp ce introduce cartela în cititor.

— Și eu.

Imediat ce depășim barierele mă prinde de mână. Îl strâng puțin, pentru a-mi demonstra că nu-mi imaginez. Da, chiar mă ține de mână, iar cu degetul mare începe să-mi mângâie palma. Mă gândesc cât de senzuale ar fi mângâierile pe gât.

Dar nu apuc să mă bucur de asta că Rafael mă trage după un stâlp de pe peron, lipindu-mă de el. Mă fixează cu privirea. Înlemnesc. Și-a dat seama că am venit pentru el! Ce fac?! O parte din mine ar vrea să fugă, conștiința se ferește de orice complicație a existenței, dar nu mă poate pune în mișcare. Inima începe să-mi bată cu putere. Stomacul mi-a ajuns în gât, iar respirația mă trădează și ea. E atât de provocator! Coapsele noastre sunt lipite. Îmi place.

Buzele îi freacă în timp ce privirea i se scurge pe trupul meu. Vorbește răgușit.

— Laura, ce făceai tu aici?

— Ți-am... spus... trebuia să mă întâlnesc cu o amică.

Gâfâiala din voce spune altceva.

Rafael se apropie mai mult. Buzele lui sunt la câțiva centimetri de ale mele. Îi simt răsuflarea. Mă sărută, iar eu tresar sub corpul lui masiv. E atât de bine! Lângă noi oprește un tren, călătorii împânzesc peronul.

— Îl luăm pe următorul?

Nici nu mai știu cum mă cheamă.

— Îhî! Rafael...

— Da... Îmi place gustul tău! Unde vrei să mergem?

— Aș merge cu tine până la capătul lumii!

— Ești sigură?

— De la o vreme nu mai sunt sigură de nimic!

— Nici eu!

Îmi pune degetul arătător pe buze. I-l sărut.

— Ai grijă ce-ți dorești. S-ar putea întâmpla!

Buzele lui le caută din nou pe ale mele, flămânde. Încerc să îl îndepărtez, mintea îmi transmite un semnal de alarmă. Nu suntem singuri pe lume! Gândul ăsta nu îmi dă pace.

— Rafael, putem fi văzuți. Mai avem colegi de redacție care locuiesc în zonă... În plus, sunt măritată.

Își trage o față de prost.

— Oau! Habar n-aveam! Și ce cauți aici, Laura Grigore?

E clar: i-a sărit țandăra.

— Hai să mergem la birou! Avem multă treabă azi.

— Nu asta am vrut să spun...

Mă ia de mână și mă trage în metrou. Ușile se închid în urma mea. O voce spartă anunță stația următoare.

— Rafael, ai spus că mergem să bem un frappe.

— Îmi pare rău că te-am pus în situația asta. N-o să se mai repete!

Înghit în sec. Nici nu-mi dau seama când îmi dă drumul la mână și începe să se comporte ca un străin. Îmi vine să urlu. Profit de faptul că toate barele sunt ocupate de mâinile călătorilor, înghesuiți ca sardelele, și mă țin de el. Nu reacționează. Noroc cu următoarea curbă din tunel. Metroul se înclină ușor, iar eu îmi lipesc burta de șoldurile

lui. Mă mișc puțin ca și cum aș încerca să îmi revin, doar că spațiul nu îmi permite. Rafael se apleacă și mă sărută. Uit că suntem într-un loc public și mă abandonez total în brațele lui. Încă trei stații și gata. Ne sărutăm tot restul drumului. Corpul meu rămâne lipit de al lui. Colacul meu de salvare.

Când ne apropiem de ultima stație, mă îndepărtează brusc. Mă privește insistent. Ochii lui transmit un avertisment. După care spune încet:

— Adrian e la ușa din față!

— O, nu! Crezi că ne-a văzut?

Vreau, nu vreau, trebuie să mă arăt îngrijorată.

Adrian se uită spre noi. Zâmbește. Își strecoară privirea malițioasă printre capetele călătorilor. Cameramanii au un simț special pentru asta! Iar ăstuia îi place la nebunie să-și bage nasul peste tot. E cel mai tare știrist din redacție!

Coboară înainte, dar ne așteaptă pe peron. Dă mâna cu Rafael, iar mie continuă să îmi zâmbească perfid.

— Hei... nu știam că veniți pe aceeași magistrală.

— S-a întâmplat. Am stat unul lângă altul și nici n-am observat!

— Cred și eu, la cât de aglomerat e la ora asta! Laura, primul tău reportaj n-a fost despre aglomerația din metrou?

— Nu, Adrian. Eu sunt la externe.

Ajungem în fața clădirii din sticlă. Am întârziat mai mult de o oră, iar faptul că sunt însoțită de Rafael nu dregă situația, ba chiar dimpotrivă.

Îmi pregătesc o voce vinovată și mieroasă.

— Rafael, știu că am întârziat. O să stau mai mult diseară, OK? Dar acum aș bea o cafea.

— Și eu, face Adrian prompt.

— Merg eu cu Adrian. Îți luăm și ție. Aș vrea să verifici sursele până ajung eu. Dacă poți, bagă și o știre!

— O las în ciornă să o verifici sau o public?

— Dă-i drumul!

— OK, șefu'!

Îl privesc îmbufnată. Mi-ar fi plăcut să bem frappeul ăla împreună!

În redacție noutățile curg. Fac repede un rezumat și mă apuc de scris. Până se întoarce Rafael public trei știri.

Îmi pune pe birou un pahar cu frappe. Arată bine. Îl privesc derutată. Suntem înconjurați de curioși, așa că alte comentarii nu își au rostul.

— Mulțumesc. Cât a costat?

— Stai liniștită. Ne socotim mai încolo. Acum avem treabă.

OK, îmi spun în gând și, după ce amestec zahărul, încep să ling paiul. Rafael mă studiază, așa că insist. Doar pentru că pot.

— Mm, e bun! Merci!

Nu răspunde. Se întoarce spre biroul lui. Rămânem câteva ore bune învăluți în tăcere. Spre amiază izbucnește un

incendiu într-un cartier de la periferie. Cristian, reporterul care se ocupă de rubrica știri interne, e plecat pe teren.

Rafael sună pe interior.

— Laura, vreau să mergi tu cu Adrian acolo. Avem nevoie de imagini și filmare.

— Și ce nevoie are de mine? Poate să facă asta singur!

— Vreau să scrii tu despre subiectul ăsta!

— Eu?

— Da.

— Ești sigur?

E iritat.

— Cristian are altă treabă.

— Mai sunt și alte persoane aici!

— Dar eu vreau să mergi tu. Acum!

Chiar n-am niciun chef. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu-mi place să fiu singură cu Adrian.

Tu ai vrut-o, Rafael!

— Mulțumesc frumos! Tipul e chiar haios, o să ne distrăm.

Își dregă glasul.

— Putem vorbi puțin în biroul meu?

Pereții care închid biroul lui în spațiul deschis al etajului sunt din sticlă jivrată. Nu se pot vedea detalii, însă siluetele se disting foarte clar. Așadar, o discuție! Cu siguranță l-am enervat. Îmi iau geanta și mă îndrept spre ușa cu plăcuță aurie pe care sunt gravate niște litere mari:

REDACTOR-ȘEF